

ดู่แดง
สงครามรัก
เล่ม 1

戰狼·上

เฮนเจียนหมิง 黑潔明 เขียน
แผ่นน้อย แปล

เจ้าอยากตายมิใช่หรือ อยากตายแล้วจะคืนรันททำไม่กัน

ฤษ...

คราวนี้ชายหนุ่มเอียงหัวหลบน้ำลายและกอดหัวของเด็กบ้านั้นลงกับพื้นอีกครั้ง ก่อนจะยื่นหน้าไปพูดขำขำว่า *การตายง่ายตายยาก อยากตายทุกที่ล้วนมีกำแพงรอให้เจ้าไปพุ่งชน มีหน้าผาให้เจ้าไปกระโดด มีเชือกให้เจ้าไปผูกคอตาย แต่เจ้าไม่ยอมแก้แค้นให้แม่ของเจ้ารี มีชีวิตอยู่ยอมหาโอกาสฆ่าข้าได้ แต่หากตายไป เจ้าจะทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น*

เด็กชายอึ้งไปและหยุดคืนรน

หางตาชายหนุ่มเหลือบเห็นน้ำหลายตัวที่ขี้นผ่านไปเมื่อครู่แล้วกลับไปแล้วจึงปล่อยมือจากเด็กชายแล้วลุกขึ้นยืน ครั้นเด็กชายลุกขึ้นอีกครั้ง เขาก็ใช้สองมือเท้าเอวยืนแยกขาทั้งสองข้างก้มมองเด็กบ้านั้นอย่างเย็นชาพลงเส้นอด้วยรอยยิ้มเย็นว่า *หากเจ้าอยากแก้แค้นก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป มีชีวิตอยู่ต่อไปเป็นเจ้าของข้า ช่วยข้ารินสุรา เลี้ยงม้า ชัดหลัง ทำอาหาร หากเจ้าทำได้ดี ข้าจะให้ดาบเจ้าเล่มหนึ่ง ดูว่าเจ้าจะฆ่าตัวเองหรือว่าจะร้ายกาจพอ ถึงเวลานั้นเจ้าอยากล้มข้าแล้วสังหารข้าย่อมได้...*

มากกว่ารัก คู่แค้นสงครามรัก 1

เอเย่เจี้ยหมิง เขียน เม่นน้อย แปล

《戰狼 上》

Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)

Copyright © 2014 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2016 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1845-3

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ตามมาติด ๆ กับนิยายคุณภาพอีกหนึ่งเรื่องในซีรีส์ชุดเสน่ห์เงามารคะ ก่อนหน้า
นี้เรื่อง 'คู่ชะตาอาญาใจ' นั้นสุดแสนจะเข้มข้นมากเลยใช่ไหมคะ อยากรจะบอกว่า
'คู่แค้นสงครามรัก' เล่มนี้ก็ดราม่าเข้มข้นเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือความหวาน ความ
หอมไหว ความอบอุ่นในใจลงไปอีกหน่อย เอาเป็นว่ากลมกล่อมครบรสแน่นอนค่ะ

'คู่แค้นสงครามรัก' ฉากของเรื่องอยู่ในช่วงที่กองทัพมองโกลล่าดินแดน ชีวิตของ
หัวหน้าทหารเขลยู่หนึ่งทีปิลิตชีฟูผู้คนในสนามรบมาไม่นานก็กลับต้องเปลี่ยนไป
หลังจากลงมือสังหารมารดาของหญิงสาวผู้หนึ่ง...

พลิกหน้ากระดาษไปติดตามเรื่องราวกันนะคะ แล้วคุณจะได้เห็นว่าถึงแม้สงคราม
จะทำให้เกิดความสุขสูญเสีย แต่สงครามก็สามารถก่อให้เกิดบางสิ่งเช่นกัน แม้กระทั่ง...
ความรัก

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * จ้าวชีวเฮีย
หญิงสาวรูปร่างผอมบางรูปโฉมงดงาม เครื่องหน้า
ประณีตจิ้มลิ้ม เฉลียวฉลาดยิ่งและมีความอดทนสูง
นางมีความสามารถด้านหนึ่งที่อาจทำให้แผ่นดินสะท้าน
สะเทือน
- * จางหยาง
ทหารเชลยที่สร้างผลงานการรบได้โดดเด่นจนกลายเป็น
เป็นนายกองร้อยในค่ายทหารเชลย มีนิสัยดุร้ายจึงได้
ฉายาว่า 'อาหล่างเจิง' เขาฆ่าคนได้โดยไม่รู้ลึกละอะไร ทั้ง
ยังไม่ไว้ใจใครง่าย ๆ และถนัดการใช้ชีวิตแบบไม่ต้อง
ใช้ความคิดอะไรมาก
- * ลาซุ
แม่ทัพแนวหน้าแห่งกองทัพมองโกล รูปร่างกำยำล่ำสัน
อุปนิสัยหยิ่งผยอง ริษยาเคียดแค้นอาหล่างเจิงซึ่งเป็น
ลูกน้องที่แย่งความดีความชอบในการรบไปหมด
- * ตาลากุ่น
นายกองห้าสิบในค่ายทหารเชลย มักห้อยใบหูเป็นพวง
ไว้กับเอว ถนัดเรื่องการรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่าเป็นที่สุด
- * อาหลิง
แม่มดชุดดำผู้มีรูปโฉมงดงาม ผิวขาวกระจ่าง อาศัย
อยู่ในตรอกอีกา มีความสามารถด้านการแพทย์
- * เปี้ยเอ๋อร์เกอ
ประมุขของดินแดนทางตอนเหนือ รูปร่างสูงใหญ่บึกบึน
ประทับอยู่ในกระท่อมทองคำ อุปนิสัยหัวหาญเก่ง
การรบ

บทนำ สงคราม

ในราตรีกาลอันมืดสนิท
บุรุษที่นอนอยู่บนเตียงลุกขึ้นนั่งอย่างเงียบเชียบ
ครอบคิ้วที่นอนอยู่ข้างกายหลับสนิท แต่ความไม่สบายใจบางอย่าง
เกาะกุมจิตใจเขา เขานั่งอยู่นานสองนานจึงตระหนักได้ถึงสิ่งที่รบกวนจิตใจ
แม้จะเป็นเวลาตีห้าแล้ว แต่ราตรีนี้เงียบนัก

...เงียบเกินไป

แม้ที่แห่งนี้จะมีไซ้สถานที่ที่เขาคุ้นเคย แต่เขารู้ว่าแม้จะอยู่ท่ามกลาง
ป่าเขาก็ไม่ควรเงียบสนิทถึงเพียงนี้ อากาศเหมือนจับตัวเป็นน้ำแข็ง พาให้
ทุกสรรพสิ่งพลอยแข็งชะงักไปด้วย

เขาก้าวลงจากเตียง สวมเสื้อนอก สวมรองเท้าแล้วหยิบเทียนไขบนโต๊ะ
ขึ้นมา แต่พอครุ่นคิดดูแล้วกลับวางมันลงที่เดิม ก่อนจะผลักประตูเดินตัด
ลานบ้านไปที่ข้างประตูใหญ่ แอบมองออกไปข้างนอกผ่านช่องประตู

แสงสีเงินจากปลายทอขยับไหวอย่างเลื่อนรางท่ามกลางความมืดมิด
ทหารขบวนหนึ่งกำลังก้าวเข้าสู่ถนนใหญ่เบื้องหน้าอย่างซึกเข็ม
บุรุษหลังประตูตระหนกขึ้นมาโดยพลัน รู้สึกหนาวเยือกในใจ
เจ็ดเดือนก่อนเพื่อหนีให้พ้นจากท่านอ๋อง เขาพาครอบครัวหนีออกจาก
เมืองหลวงมาไกลพัน ยังคิดว่าหนีมาไกลมากพอแล้ว แต่วันนี้เขาตระหนัก
ในที่สุดว่าระยะทางเล็กน้อยแค่นี้ยังไม่พอ

เขาน่าจะรู้ก่อนแล้วว่าในจวนอ๋องย่อมต้องมีสายสืบ เขาไม่ควรคิดมา
ต่างแคว้นแล้วจะสามารถวางใจได้ เกรงว่าชาวคราวของเขาคงแพร่ออกไป
นานแล้ว ถึงทำให้กองทัพมุ่งหน้ามาที่นี่

แค่ดินแดนตอนเหนือยังคงใกล้เกินไป

เขาถอยไปข้างหลังอย่างเงียบกริบและรีบรุดกลับเข้าไปในห้อง อาจเป็น
เพราะเขาลุกขึ้นมา ภรรยาจึงตื่นตาม เยี้ยเอ๋อร์กี้เช่นเดียวกัน บนร่างของ
ทั้งสองสวมเสื้อคลุมไว้พร้อม

"มีทหาร"

ได้ยินดังนั้นสองแม่ลูกก็รีบคว้าท่อสัมภาระที่จัดเก็บเรียบร้อยตั้งนาน
แล้วและออกจากบ้านไปพร้อมทั้งเขาอย่างเงียบกริบ กลิ่นอายของการ
เช่นฆ่าสังหารด้านนอกเข้มข้นกว่าเมื่อครู่ ไบไม้แห้งพลั่วโบกไปตามสายลม

ภรรยาคิดจะออกทางประตูหลัง แต่เขาดึงตัวนางไว้และส่ายหน้า
ก่อนจะเข้าไปยังห้องหาลอดตรงกำแพงด้านข้างและบอกนางเสียงค่อย "อย่าไป
ประตูหลัง ไปทางนี้ ออกไปแล้วอย่าเพิ่งไปที่หน้าด่าน ข่ายรถให้ขบวนสินค้า
ของพ่อค้าชาวหูยู่* ในราคาถูกแล้วหลบอยู่ในช่องใต้ห้องรถให้พวกเขาพา

*หูยู่ หรือเผ่าหู คือชนส่วนน้อยที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศจีน เดิมเป็นพ่อค้าชาวเปอร์เซียและอาหรับที่เข้ามาทำการค้า
และตั้งถิ่นฐานในจีนในช่วงกลางศตวรรษที่ 7 รวมถึงขามูลสิมจากเอเชียกลางที่อพยพหนีการคุกคามจากกองทัพมองโกล

เจ้ากับเฮียเออร์ออกจากด่าน หนีไปยิงไกลยิงดี อย่กลับมามีเดิดขาด"

คำพูดของสามีพาให้หัวใจนางบีบรัด อดหันกลับไปมองเขาอย่าง ตกตะลึงไม่ได้

ถ้าคอเขาหดเกร็ง แทบอยากจะกดนางไว้แนบอกแน่นๆ อีกครั้ง แต่ ไม่มีเวลาแล้ว เขากุมมือนางแน่นก่อนจะคลายออก

ภรรยาหน้าตาคลอเบา ชั่วขณะนั้นนางรู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร ถึงอย่างไร นางกับเขาก็เป็นสามีภรรยาที่ร่วมเรียงเคียงหมอนกันมากว่ายี่สิบปี แค่เข อ้าปากนางก็รู้แล้วว่าเขาคิดอะไรอยู่

ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วหรือ

เขาแทบจะได้ยินนางเอ่ยถาม แต่นางไม่ได้พูดออกมา ส่วนเขาสายหน้า เป็นคำตอบ

ด้วยรู้ว่าเขาตัดสินใจแน่วแน่แล้ว นางจึงกัดฟันหันกลับไปทิ้งน้ำตาแล้ว มุดผ่านช่องหมาลอดออกไป

"ท่านพ่อ แล้วท่านล่ะ"

ภรรยาออกไปแล้ว แต่ลูกที่เฉลียวฉลาดของเขาไม่ได้ตามออกไปด้วย กลับมองเขาอย่าง เป็นกังวลและมองช่องหมาลอดนั้นแวบหนึ่ง ลูกคงรู้ว่า รูปร่างเขาใหญ่เกินไป จะต้องมุดออกไปไม่ได้แน่

"สามคนสะดุดตาเกินไป พ่อจะปิ่นกำแพงออกไปจากอีกด้าน พวกเขา ไปพบกันที่นอกเมือง" เขารุนหลังเด็กเฉลียวฉลาดคนนั้นพลางเอ่ยเร่ง "รีบ ตามท่านแม่ไป ซ้ำกว่านี้จะไม่ทันแล้ว"

เพราะเขาไม่เคยโกหก เด็กคนนั้นจึงไม่สงสัยและมุดตามผู้เป็นแม่ ออกไป

ทั้งที่รู้ว่าไม่มีเวลาแล้ว แต่หลังจากลูกออกไปเขายังอดหอบหลงและมองออกไปนอกช่องหมาลอดไม่ได้

แม่ของเด็กหอบอยู่ตรงนั้นเช่นกัน ดวงตาคู้งามมีน้ำตาเอ่อคลอ

"ข้าจะไปรอท่านที่นอกเมือง" นางมองเขาด้วยความหวังพลางพูดเสียงแหบแห้ง

"ชาตินี้ข้าผิดต่อเจ้า ชาติหน้าข้าจิวจึงชีวิตจะต้องเป็นวัวเป็นม้าให้เจ้าแน่นอน" เขาเอ่ยเสียงแผ่วอย่างมีอาจตั้งใจ "จะไม่ติดค้างเจ้าอีกแน่"

น้ำตาใสกระจ่างสองสายไหลอาบหน้านาง ทว่ามุมปากกลับแแต่มรอยยิ้มอ่อนโยน

"อย่าลืมคำพูดท่านล่ะ"

"ไม่แน่นอน" เขาตอบหนักแน่น

"ได้ ข้าจะรอท่าน"

ลำคองนางตีบตันขณะจ้องมองเขาแล้วถอยออกมาก่อนจะดึงตัวลูกจากไป

เขาปวดใจและอาลัยยิ่ง แต่ยังคงลุกขึ้นแล้ววิ่งกลับห้อง เขาดึงทึบไม้ไผ่หนึ่งได้เตี้ยออกมา ก่อนจะอุ้มโครงกระดูกสองโครงที่อยู่ด้านในนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวังแล้ววางลงบนเตียง

หลายเดือนก่อนหน้า ส่วนลึกในหัวใจเขารู้อยู่แล้วว่าต้องมีวันนี้ กลางดึกคืนนั้นตอนผ่านสุสานรวมจึงแอบขุดสุสานขโมยโครงกระดูกสองโครงนี้ขึ้นมา

เขาคุกเข่าอยู่ข้างเตียงและไขกศิระชะค่านับโครงกระดูกสองโครงนั้นดังๆ สามครั้ง

"ขอโทษด้วย ข้าขออิมศพของท่านทั้งสองช่วยชีวิตครอบครัวข้า ล่วงเกินพวกท่านแล้ว ขอท่านโปรดเข้าใจและอภัยด้วย"

ชั่วขณะนั้นประตูใหญ่พลันถูกถีบเปิด ทหารจำนวนมากบุกเข้ามาในลานบ้านและล้อมบ้านไว้ นายกองที่นำทหารมาเดินขึ้นหน้าและตะโกนเสียงดัง

"ท่านจ๋ว ท่านแม่ทัพได้ยินกิตติศัพท์ความสามารถอันล้ำเลิศของท่านมานาน จึงตั้งใจส่งพวกเรามาเชิญท่านไปพูดคุยที่จวนสักหน่อย..."

เขาลุกขึ้นแล้วจุดเทียนไข

พอไฟสว่างขึ้น ทหารนอกประตูยั้บตัวเล็กน้อยเผยความกระวนกระวายออกมา

เขาผลักเปิดประตู แต่กลับไม่ได้ก้าวข้ามธรณีประตูออกไป เพียงปรายตามองทหารและนายกองที่อยู่เฝ้าประตูรอบเต็มยศก่อนจะเอ่ยขึ้น "ข้าน้อยผู้เส่จ๋วมีความรู้ผิวเผินเท่านั้น เป็นเพียงช่างเล็กๆ คนหนึ่ง บัดนี้ร่างกายพิการแล้วจึงมีอาชีพงานได้ ไม่สะดวกจะไปรบกวนท่านแม่ทัพจริงๆ..."

"จ๋วชิงชิว เจ้าไม่ต้องพูดเพื่อเจ้อให้มากความ ข้าอุตสาห์มาเชิญถึงที่แล้ว ไยเจ้ายังเล่นตัวอีก! ตอบมาคำเดียว จะไปหรือไม่ไป"

เขามองนายกองผู้มีท่าทีฉุนเฉียวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์และตอบเสียงเรียบสองคำว่า "ไม่ไป"

วจาเขาระดุนโทสะของนายกองผู้นั้นจนพวยพุ่ง อีกฝ่ายชักดาบเล่มเฉียงที่เอวออกมาชี้ไปที่เขา "ดี! เจ้าไม่ไปก็ได้ แต่ส่งแบบร่างของเพลิงกาฬทั้งหมดที่เจ้ามีออกมา! แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า!"

เขามองคนผู้นั้นด้วยแววตาเย็นชา ตอบเพียงว่า "ในโลกหล้าแห่งนี้

ไพล้นเป็นสีแดง สีเขียว หรือสีน้ำเงิน มีไฟสีดำที่ไหนกัน"

นายกองอับอายจนกลายเป็นโกรธและตวาดด่าทันที "เจ้าสารเลว บัดชนนัก เจ้าชอบไม่แข็งใจหรือไม่ ทหาร จัดการเขา! ชายหนุ่มก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวและตะโกนถ้อยคำที่ดูดี"

"ใครกล้าเข้ามา ข้าจะเผาคนผู้นั้นซะ!"

ทหารทั้งหลายได้ยินแล้วปลันชะงัก ช่วงขณะหนึ่งที่ไม่มิผู้ใดกล้า ขยับตัว แม้แต่นายกองผู้นั้นเองยังตื่นตระหนกกับท่าทีเย็นชาดุร้ายของเขา

"เดิมทีที่แห่งนี้มีสงครามไม่หยุดหย่อนตลอดสองปีที่ผ่านมา บ้านเมือง รกร้างที่หนาวเปล่า ไม่มีพืชพรรณใดเจริญเติบโตได้ในรัศมีพันลี้* นี้เลย ผู้คนทิวโหຍอดตายไปทั่วทุกหนแห่ง ข้าประดิษฐ์เพลิงกาฬขึ้นก็เพื่อปกป้อง พิทักษ์ชาติบ้านเมือง หาใช่เพื่อแย่งชิง! หรือเพื่อก่อสงคราม! เขาถลึงตาใส่ทุกคนในลานบ้านอย่างเดียดดาลแล้วตะโกนเสียงดัง "ไปบอกท่านแม่ทัพว่า หากมีเพลิงกาฬจริง ในเมื่อมันเป็นสีดำย่อมไม่เป็นที่ยอมรับในโลก! ต่อให้ข้า จิวชิงชีว มีเพลิงกาฬจริงก็ไม่มีทางมอบของสิ่งนี้ให้ผู้ใด ไม่มีทางยอมให้ผู้คน ก่อสงครามเด็ดขาด! ข้ายอมนำเอามันลงปรโลกไปพร้อมกับลูกเมียของข้า!"

เขาพูดกลางขำขันเย็นใจในมือลงบนพื้นอย่างแรง

เพียงพริบตาเดียวเปลวเพลิงปลันพุ่งแปลบจากตรงหน้าเขาไปทั่วทุกทิศทาง ลามเลียไปบนขอบประตู ขอบหน้าต่าง เสาคาน จากนั้นก็เกิดเสียงดังสนั่น บ้านทั้งหลังหุดตัวลงครู่หนึ่งก่อนที่เปลวเพลิงจะระเบิดขึ้นสู่ท้องฟ้าในวินาทีถัดมา แรงระเบิดทำให้ผู้คนในลานบ้านกระเด็นหรือออกไป เหล่าทหารถูกระเบิดจนมีนิ้ววิงเวียน เงยหน้าขึ้นมองอย่างมึนงงแล้ว

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยวัดทางวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัง เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

เห็นเพียงเปลวเพลิงที่พุ่งสู่ท้องฟ้ายามราตรีดุจมังกร จากนั้นก็หดกลับเข้าไปอีก
ทุกคนเห็นแล้วปลันหนาวเยือก ไม่มีใครคิดใคร่ครวญอะไรอีกแล้ว ลูกชิ้นได้
ก็รีบวิ่งหนีตาลิตาเหลืออก

เปลวเพลิงร้อนแรงระเบิดออกอีกครั้ง กวาดม่านสรรพสิ่งรอบด้าน
เข้าไปทั้งหมด ไม่นานก็กลืนกินบ้านหลังนั้นเข้าไปทั้งหลัง

เพลิงนั้นเผาไหม้อย่างรุนแรงทำให้ผู้คนมีอาจเข้าใกล้ กว่าไฟจะดับลง
ท้องฟ้าก็สว่างจ้าแล้ว

เหล่าทหารค้นหาในซากบ้านที่ยังมีความร้อนหลงเหลืออยู่ พบ
โครงกระดูกสามโครงที่ถูกเผาจนไหม้เกรียม แต่ตะกั่วก็แตกสลายเป็นผุยผง
ทุกคนมองหน้ากันไปมาอย่างหวาดหวั่นด้วยใบหน้าที่เป็นนคราบเขม่า
สีดำ ได้แต่ลูบจมูกและจากไป

สายลมพัดถูกระยิวพาให้โครงกระดูกสีดำแตกสลายและปลิวกระเจา
ออกไป ถ้าสีดำลอยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ข้ามผ่านผืนฟ้าปลอดโปร่งกว้างใหญ่ไป
ยังทิศตะวันตก...

1

ร้อน...

ดวงอาทิตย์แรงกล้าแฉวนตัวอยู่กลางท้องฟ้า สาดส่องต้นหญ้าบน
ทุ่งหญ้าจนเหี่ยวเฉาโรยรา ลมร้อนพัดผ่านต้นหญ้าเหี่ยวแห้ง หอบเอาทราย
สีเหลืองปลิวฟุ้งขึ้น

รองเท้าหนังหุ้มข้อคู่หนึ่งย่ำลงบนผืนหญ้า เหยียบหญ้าแห้งสีเหลือง
แบนติดดิน

แม้จะมีลม แต่ก็เป็ลมร้อน เหงื่อได้เสื่อเกาะเหงื่อทำเอาเสื้อผ้า
เปียกชุ่มไปหมด

วันนี้อากาศดีมาก ท้องนภาสีน้ำเงินใสกระจ่างทอดยาวออกไป
สุดสายตาจวบจนถึงจุดที่ฟ้าดินเชื่อมต่อกันโดยไม่ปรากฏเมฆสักก้อน

"ฆ่า!"

ฉับพลันนั้นเสียงร้องเช่นฆ่าก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่น เสียงร้องตะโกน

บาดหูและเลือดสีแดงฉานตัดผ่านท้องฟ้ากว้างใหญ่ปลอดภัย

นั่นเป็นเมืองขนาดเล็กที่ก่อจากดินซึ่งตั้งอยู่บนทุ่งหญ้าแห่งนี้มาทีปีแล้ว
ไม่รู้ กำแพงเมืองสี่เหลี่ยมหม่นก่อกำขึ้นจากฟางและข้าวเหนียวที่นำมาผสมกับ
หินทราย แต่กลับแข็งแรงมั่นคงอย่างไม่น่าเชื่อ

กองทหารที่เฝ้ารักษาเมืองด้านทานอย่างแข็งขัน แต่หลังถูกโอบล้อม
เป็นเวลาสิบวันเต็ม ในที่สุดเมืองก็ถูกตีแตก

บันไดได้ถูกพาดขึ้นบนกำแพงดิน ประตูหนาหนักถูกท่อนซุงกระแทก
จนพัง

ชายหนุ่มบุกขึ้นไปเช่นฆ่าพร้อมเหล่าทหาร ดาบโค้งในมือถูกใช้ป้อง
กระบี่ของศัตรู หมุนวน ลดทอนกำลัง สับบน ทุบถ่าง เจียนเนื้อที่กระดู
เลือดสด ๆ กระจันอยู่กลางอากาศและสาตใส่ใบหน้า แต่เขาไม่หยุด
ชะงักแม้แต่หายใจ

ลมแรงหอบพัดเอาฝุ่นทรายขึ้นมาและพาให้เสียงสู้รบเช่นฆ่าสะท้อน
ไปไกลแสนไกล ใบหน้าบิดเบี้ยวดูदनของศัตรูตรงหน้าและเสียงร้องโหยทวน
อย่างหวาดกลัวเจ็บปวดก็ให้ความรู้สึกเหมือนห่างออกไปไกลโพ้นเช่นกัน

หอกยาวเล่มหนึ่งพุ่งเข้ากระแทกศีรษะจนหมวกเกราะของเขาร่วงหล่น
ก่อนจะเฉียดผ่านขมับเขาไป ชายหนุ่มงอเข่าเมียงตัวหลบได้ทันเวลาก่อนจะ
พลิกมือเกี่ยวหอกยาวและดึงเข้ามา ดาบที่ถูกลับจนคมกริบวาดผ่านอากาศ
และทหารม้าที่ถูกเขาระชากลงจากหลังม้า

เลือดสดกระจันอีกครั้ง แต่เขาไม่ได้หยุด เพียงคลายมือจาก
หอกยาวแล้วมุ่งหน้าต่อไป

สงครามเกิดขึ้นได้อย่างไร อันที่จริงเขาไม่แน่ใจนักและไม่ได้สนใจ

เป็นพิเศษด้วย

เขาเป็นนักรบ เป็นทหาร เป็นหมากในมือของผู้บังคับบัญชา เขาอยู่ที่นั่นทำให้ด้วยเหตุผลอื่นใด แต่เพื่อขอข่าวกิน ติดตามกองทัพแล้วยอมมีข่าวให้กิน มีที่ให้หลับนอน

การเป็นทหารไม่จำเป็นต้องใช้ความคิด

เขาถนัดเรื่องนี้มาก ถนัดการไม่ต้องคิดอะไรเหมือนที่เขาถนัดการใช้ดาบ เหมือนที่เขาถนัดการเอาตัวรอดอย่างนั้นแหละ

เขาใช้ชีวิตอยู่ในกองทัพได้ไม่เลว หลายปีก่อนหน้าที่สร้างผลงาน การรบจนแลกอิสระของตัวเองมาได้ เขาไม่คิดอยากได้ชื่อเสียงเกียรติยศและไม่ได้ตั้งใจไขว่คว้ามันมาเป็นพิเศษ เขาไม่เหมือนบางคนที่คิดหวังอยากได้มากยิ่งขึ้น

บางครั้งแค่รอดชีวิตมาได้ทุกวันนี้ก็เพียงพอแล้ว

แรกเริ่มเขาไม่มีแม้กระทั่งดาบสักเล่มด้วยซ้ำ หลังจากนั้นเขาก็มีกองทัพเล็ก ๆ จำนวนห้าร้อยคน ก่อนจะกลายเป็นนายกองของทหารสิบนายห้าสิบนาย และสุดท้ายเป็นนายกองร้อย นำพาทหารที่ถูกส่งมาอยู่ใต้บังคับบัญชาบุกตะลุยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเหมือนเช่นที่นายกองร้อยคนก่อนนำเขากับทหารนายอื่น ๆ บุกตะลุยเข้าศึก

พวกเขามักจะอยู่ด้านหน้าสุด คนข้างๆ ตายไปไว้มาก กองทัพของอาณาจักรบุกจูโจวมและก่อสงครามไม่หยุดหย่อน ผู้คนล้มตายอย่างรวดเร็ว พอคนหนึ่งล้มก็มีอีกคนเข้ามาแทนที่

นานวันเข้าเขาจึงไม่พูดความในใจกับใคร ไม่เป็นมิตรกับใคร ไม่เสียเวลาร่ำราสนทนากับผู้ใดอีก

ในยุคสมัยนี้ผู้คนมีมากมายเหมือนฝูงมด ชีวิตคนด้อยค่ายิ่งกว่าสุนัข สูญหายไปไวยิ่งกว่าน้ำค้างยามเช้า

ชายหนุ่มเย้าเหยียบไปบนศัตรูที่ล้มลง กำดาบที่ใช้ฟาดฟันศัตรูและบุกเข้าไปในเมืองด้วยร่างกายที่อาบยิ้มไปด้วยโลหิตแดงฉาน

ทหารข้าศึกด้านรับพลางล่าถอยไปด้วย เมืองขนาดเล็กที่อยู่ก่อกว้างตั้งอยู่บนเส้นทางสำคัญของกองทัพ ภายในเมืองมีปราสาทกระจายอยู่ทั่วมิใช่เพื่อกันแบ่งเขตในเมือง แต่เพื่อใช้ด้านทานและขับไล่ศัตรูยามถูกโจมตี

ทั่วทุกพื้นที่ในเมืองล้วนมีกำแพงเมืองย่อย ขอเพียงปิดประตูปราการนี้ก็จะกลายเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่เฝ้าระวังง่ายแต่โจมตียาก

โจมตียาก ทว่าใครจะโจมตีไม่ได้

พวกเขาเป็นพลทหารที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี กำแพงเมืองเล็ก ๆ เช่นนี้ด้านทานพวกเขาไว้ไม่อยู่

ชายหนุ่มสุดทายเป็นและพ่นลมหายใจออกมาก่อนจะเงื้อมดาบและบุกเข้าไปในตรอกเล็ก ๆ ท่ามกลางลมแรง เขาร้องคำรามขณะเข่นฆ่าศัตรูอย่างห้าวหาญดุคันท่ามกลางฝุ่นทรายสีเหลือง จวบจนไม่มีใครขวางหน้าเขาอีก

"อาหล่างเถิง..."

นั่นเป็นเสียงที่เขาคุ้นเคย เขาหันกลับไปจึงได้เห็นทหารชั้นผู้น้อยที่เพิ่งเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกองทัพของเขา

เสียงของทหารผู้นั้นเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น ใบหน้าอ่อนเยาว์ซีดเผือดมีน้ำตาคลอเบ้า ทหารที่อายุไม่ถึงสิบเจ็ดคนนี้เป็นเชลยจากเมืองปราสาทที่แล้ว จึงถูกส่งมาอยู่ในกองทัพของเขา เนื่องจากก่อนหน้านี้เป็นเพียงคนเลี้ยงแกะ วิชายุทธ์จึงย่ำแย่ เขาเลยให้เด็กคนนี้เป็นพลธนู

แต่บัดนี้รถของเจ้านั้นไม่อยู่แล้ว ดาบก็หักไปแล้ว และดาบของศัตรูก็กำลังจะบั่นคอพลธนูผู้นั้น เขาไม่ควรจะใส่ใจ ในสนามรบไม่มีใครสนใจใครได้ แต่นั่นเป็นทหารของเขา ฉับพลันนั้นเขาจึงพุ่งดาบของตัวเองออกไปโดยสัญชาตญาณ ดาบโค้งที่ทอประกายสีเงินระยับหมุนวนอยู่กลางอากาศก่อนจะแทงทะลุท้ายทอยของศัตรูจนสิ้นชีพทันที

ดาบอีกเล่มพุ่งมาจากด้านข้าง เขาเบี่ยงตัวหลบและใช้ข้อศอกซ้ายกระแทกหน้าอกอีกฝ่ายเพื่อแย่งดาบมาเช่นฆ่าศัตรูต่อ

เขามุกสังหารแล้วมุกสังหารอีก มุ่งไปข้างหน้าแล้วมุ่งไปข้างหน้าอีก จนไม่มีเวลามองศัตรูที่ล้มลง

ยามสงครามสิ้นสุดลงเขามักตระหนักได้เป็นคนแรก เพราะจะไม่มีใครถือดาบยื่นขวางหน้าเขาอีก

ทหารก็เป็นคน เป็นคนยอมรู้จักตระหนก รู้จักหวาดกลัว ยามที่ร่างกายเขาชุ่มโชกไปด้วยเลือดแต่ยังคงไม่ล้มลง ต่อให้เป็นศัตรูที่หาญกล้าเพียงใด ก็ต้องรู้สึกพ่ายแพ้หมดสิ้นกำลังใจ

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร ไม่รู้เขาสังหารผู้คนไปมากน้อยแค่ไหน ยามลมสงบฝุ่นทรายหยุดปลิวฟุ้ง เขาหัวหิวแม่ทัพของฝ่ายศัตรูยืนอยู่บนลานกว้างในเมืองภายใต้ท้องฟ้าสีน้ำเงินกระจ่าง

หัวนั้นยังมีเลือดคาวคลั่งสีแดงฉานหยดตึงๆ ทุกคนต่างยืนห่างไปสามก้าว ไม่ว่าจะฝ่ายเขาหรือฝ่ายศัตรูต่างจ้องมองเขา

เขาชูหัวนั้นขึ้นสูงและตะโกนเสียงยาวก้องฟ้า

เสียงกู่ร้องนั้นดังสะท้อนไปไกล ดึงดูดผู้คนให้หันมามองมากยิ่งขึ้น ไม่รู้ใครเริ่มโห่ร้องขึ้นก่อนว่า

"อาหล่างเจิง!"

หนึ่งคน สองคน สามสี่คน ผู้คนร้องตะโกนตามมากขึ้นเรื่อยๆ

"อาหล่างเจิง! อาหล่างเจิง!"

เสียงโห่ร้องดังสนั่นแผ่กระจายไปรอบทิศเหมือนคลื่นน้ำ

"อาหล่างเจิง! อาหล่างเจิง! อาหล่างเจิง..."

ทุกคนเงื้อมมือและตะโกนฉายาที่ตั้งขึ้นเพื่อยกย่องชื่นชมเขา

เสียงโห่ร้องที่แผ่กระจายออกไปสร้างขวัญกำลังใจให้ทหาร ศัตรูบ้าง ล้มตาย บ้างถอยหนี เสียงเช่นฆาตังขึ้นอีกครั้ง แต่สงครามกระจายตัวแล้ว

ต่อจากนี้มีโขงทหารของสองฝ่ายสู้รบกัน แต่เป็นการไล่ฆ่าเพียงฝ่ายเดียว

เหล่าทหารวิ่งผ่านข้างกายเขาไป มีเพียงเขาที่ไม่ได้วิ่งทะยานไป ข้างหน้าต่อ

ความฮึกเหิมที่โลดแล่นไปทั่วร่างค่อย ๆ เลือนหาย เขายืนอยู่ที่เดิมและหันกลับไปมองเหล่าทหารม้าควมม้าตรงเข้ามา ฝุ่นทรายฟุ้งตลบ เหล่าทหารหลบไปด้านข้างเปิดทางให้กองทหารม้าในชุดออกศึกเต็มยศ พวกเขาสวมชุดเกราะโลหะ มือถือหอกยาวสีทอง

ทหารม้าเหล็กกองนั้น แม้แต่ม้ายังสวมหมวกเกราะและชุดเกราะ

แม้ทัพผู้นำสวมชุดขาวโพลนตลอดร่าง ชุดเกราะของเขาเป็นสีขาว หมวกเกราะเป็นสีขาว ม้าพันธุ์ดีที่ขี่อยู่ก็เป็นสีขาวปลอด แม้แต่รองเท้าหุ้มข้อยังเป็นสีขาว สีขาวบริสุทธิ์นั้นสร้างภาพที่ตัดกันรุนแรงในสนามรบ ตั้งแต่หัวจรดเท้าของแม่ทัพผู้นั้นมีเพียงฟู่ระย้าบนศีรษะที่เป็นสีแดง ทำให้เขาดูโดดเด่นสะดุดตายิ่ง

คนผู้นี้คือแม่ทัพแนวหน้า...ลาซู

อาหล่างเจิงต่างจากความสะอาดบริสุทธิ์ของแม่ทัพทหารม้าผู้นั้นอย่างสิ้นเชิง ใบหน้าและศีรษะเต็มไปด้วยเลือด ดาบในมือที่อืดแล้ว เกราะหนังที่ดันขามีธนูดอกหนึ่งปักอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ โล่กับหมวกเกราะที่ใช้ป้องกันตัวเองหล่นหายไปไหนแล้วไม่รู้เช่นกัน เชือกที่ผูกเกราะแขนข้างซ้ายขาดไปข้างหนึ่ง หัวรองเท้าหุ้มข้อที่สวมอยู่แทบจะเปิดออกมา แม้แต่เสื้อเกราะหนังที่สวมใส่อยู่ยังถูกฟาดฟันจนปริขาด

ชายหนุ่มที่เส้นผมยุ่งสยายก้าวไปข้างหน้าและชูมือขึ้น ยื่นศีรษะของแม่ทัพฝ่ายศัตรูให้แม่ทัพผู้นั้น

แม่ทัพทหารม้าที่นั่งอยู่บนอาชามองชายหนุ่มจากที่สูง เขาไม่ได้ยื่นมือมารับ เพียงแต่เสยะยืมและถ่มน้ำลายใส่ศีรษะที่ไร้ร่างแล้วเท่านั้น

ทหารม้าด่านข้างแม่ทัพพากันหัวเราะ

"หมาฮามู่ ตกรางวัล" แม่ทัพยกมือเป็นสัญญาณให้คนข้างๆ พลางควมม้าจากไป

ทหารม้าด่านข้างหยิบเงินกับม้าก้อนหนึ่งออกมาจากถุงเงินที่ห้อยเอาอยู่ และจงใจโยนไปที่ปลายเท้าชายหนุ่ม ก้อนเงินหนักหลายชั่ง* จมลึกลงไปบนดินทราย ชายหนุ่มโยนหัวศัตรูในมือทิ้งแล้วก็มลงเก็บเงินก้อนนั้น

"อาหล่างเจิง? อุ๊ย! ก็แค่สุนัขรับใช้ตัวหนึ่งที่อยู่แค่เงินเท่านั้นแหละ! ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ..."

ทหารม้าเล็งไปที่ศีรษะเขาและถ่มน้ำลายใส่ จากนั้นก็หัวเราะเสียงดังแล้วกระตุกเชือกบังเหียน ม้าพันธุ์ดีแห่งนหน้าม้าเท้าผ่านข้างกายเขาไปอย่างรวดเร็ว พาให้ฝุ่นทรายฟุ้งตลบขึ้นอีกครั้ง

* ชั่ง (ตังเจิง) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของเงินที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

เขาไม่โกรธไม่แค้น เหมือนยามออกรบนั้นแหละ เขาชินชากับการดูหมิ่นเช่นนี้มานานแล้ว ทุกอย่างบนโลกนี้ล้วนจอมปลอม มีแต่เงินเท่านั้นที่เป็นของจริง

หัวแม่ทัพฝ่ายศัตรูไม่ได้มีค่าเพียงเงินกับม้าก่อนหนึ่ง แต่เขาไม่โง่ถึงขั้นไปต่อล้อต่อเถียงกับคนพวกนั้น เงินกับม้าก่อนหนึ่งเท่ากับเงินห้าสิบตำลึง* ห้าสิบตำลึงพอให้ครอบครัวชาวบ้านทั่วปึกินใช้ได้ทั้งปี

เขายัดเงินกับม้าลงในอกเสื้อท่ามกลางฝุ่นทรายที่ปลิวฟุ้งไปทั่วฟ้า เสียงเขนฆ่ายังคงดังต่อเนื่อง แต่ค่อยๆ ห่างออกไปแล้ว ชายหนุ่มลุกขึ้นเดินไปที่ริมถนน ขบวนทัพที่ผ่านข้างกายเขาไปยังคงมุ่งไปข้างหน้า ไม่มีใครเหลียวมองเขา พวกเขารีบุดเข้าเมืองด้วยร้อนใจจะไปปล้นชิง เกรงว่าหากเข้าไปสักหน่อยจะเก็บไม่ได้แม้กระทั่งเศษเหล็กเน่าๆ สักชิ้น เพื่อเป็นการให้รางวัลกับทหารและนายกอง การปล้นชิงทรัพย์สินของชาวบ้านเป็นสิ่งที่ได้รับอนุญาต

เขาเคยได้ยินมาว่ากองทัพบางแห่งไม่อนุญาตให้ทหารปล้นชิงชาวบ้าน แต่นั่นมิใช่กองทัพที่เขาเป็นผู้นำอยู่นี้แน่นอน เขาไม่เคยเห็นผู้นำทัพที่เป็นแบบนี้เช่นกัน แม่ทัพเหมือนหัวหน้าโจร ทหารราบเหมือนอ้นธพาล ทหารม้าเหมือนโจรภูเขา ทุกครั้งที่โจมตีเมืองได้ ฉากการเข่นฆ่า เผาผลาญ และฉกชิงมักจะฉายซ้ำขึ้นอีกครั้ง

เขาถือดาบเลี้ยวเข้าไปในตรอก คนส่วนใหญ่หนีไปหมดแล้ว ประตูของหลายบ้านถูกเปิดทิ้งไว้ บ้างถูกถีบให้เปิดออก บ้างเจ้าของไม่ได้ปิด ด้านในมิเสียหายทำให้และหวีดร้องของบุรุษสตรีและเด็กเล็ก แต่เขาไม่ได้สนใจ

* ตำลึง หรือเหลียง เป็นหน่วยมาตรฐานและหน่วยเงินของจีนสมัยโบราณ โดย 16 ตำลึงเท่ากับ 1 ชั่ง และ 1 ตำลึงเท่ากับ 1,000 เหวิน (อแปะ — หน่วยเงินสำริด) หรือ 10 เหวิน (หน่วยเงินขาว)

เขาพบบ้านหลังใหญ่ที่ประตูเปิดอ้าอยู่จึงเดินเข้าไป กองทหารที่
ล่องหน้ามาก่อนปล้นชิงที่นี่ไปแล้ว ทุกหนแห่งมีแต่ซากความชำรุดเสียหาย

ลานบ้านด้านหลังมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง เขาดักน้ำขึ้นมาถึงหนึ่ง น้ำในถัง
สะท้อนผืนฟ้าสีน้ำเงินกับใบหน้าเป็นเลือดของเขา ชายหนุ่มก้มหน้าก้มน้ำ
ขึ้นมาล้างคราบเลือดบนหน้าก่อนจะหมุนตัวไปสมทบกับกองทหาร ระหว่าง
ที่เดินอยู่ในตรอก เขาได้กลิ่นควันไฟละเอียดกลิ่นเลือดและเหงื่อไคลมาใน
อากาศเป็นระยะ

ในตรอกเงียบสนิท กองทหารกวาดล้างตรอกแห่งนี้จนราบเป็นหน้ากลอง
อย่างรวดเร็วเหมือนฝูงจิ้งจกจับมูก ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังถนนถัดไป

ห่างออกไปยังได้ยินเสียงก๊อบแก้มของกองทหาร เสียงผู้คนร้องไห้และ
ก่นด่า แต่ที่นี่ไม่มีเสียงใดๆ แล้ว เหลือเพียงซากบ้านที่ชำรุดหักพังและฝุ่น
ทรายที่ฟุ้งตลบ

จับพลันนั้นเสียงร้องโหยหวนก็ดังมาจากบ้านฝั่งซ้ายมือ เขาเหลือบตา
มองก็เห็นทหารนายหนึ่งล้มหงายหลังออกมาจากประตูที่เปิดอ้าอยู่ เบ้าตา
มีลูกธนูปักอยู่ดอกหนึ่ง หน้าอกก็มีอีกดอก อีกทั้งยังมีลูกธนูพุ่งออกมาจาก
บ้านอย่างต่อเนื่อง

เป็นหน้าไม้กล...

เสียงโลหะกระทบกันดังมาจากในบ้าน ยังมีเสียงบุรุษร้องคำราม
หญิงสาวร้องหวาด เดิมทีเขาไม่อยากจะสนใจ แต่กลับมีทหารอีกนายวิ่งหนี
ออกมา ด้านหลังมีลูกธนูพุ่งตามมาด้วย ทหารผู้นั้นเดินรวิ้งมาตรงหน้า
เขาด้วยสีหน้าหวาดหวั่นพรึ่นพริ้งแล้วล้มลง แผ่นหลังเต็มไปด้วยธนูเหล็ก
หลายดอก

เขาจำใบหน้านี้ได้ คนผู้นี้คือนายกองร้อย
นี่เป็นทหารของเขา

ชายหนุ่มหยุดฝีเท้าแล้วรีบปรลาดเข้าไป ลูกธนูยังคงพุ่งออกมาข้างนอก
และเกือบจะยิงถูกเขา เขาจึงเงื้อดาบขึ้นปัดธนูเหล็กออกแล้วก้าวเท้าข้าม
ธรณีประตูเข้าไป

แสงอาทิตย์เจิดจ้าร้อนแรงข้างนอกทำให้ภายในบ้านดูมืดสลัว เขา
มองเห็นไม่ชัด แต่ได้ยินเสียงลูกธนูพุ่งฝ่าอากาศมา ธนูเหล็กอีกดอกพุ่ง
เข้าใส่ เขาปัดออกไปได้ คิดไม่ถึงว่าจะมีอีกดอกพุ่งตรงมาที่ตาเขา ชายหนุ่ม
จึงเบี่ยงตัวหลบ ธนูเหล็กถากผ่านหางคิ้วไปทำให้เกิดแผลจนเลือดสดๆ
พุ่งออกมาบดบังการมองเห็น

ท่ามกลางความมืด กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นรุนแรง เขาได้ยินเสียง
ร้องครวญครางของบุรุษ เห็นทหารนายหนึ่งล้มลงตรงหน้า ในความ
เลือนรางเขาเห็นเพียงเงาคนถือหน้าไม้กล้ากำลังสูง

เขาเห็นหน้าคนผู้นั้นไม่ชัดนัก แต่เขามองเห็นประกายจากหัวธนู
รู้ว่าหน้าไม้กลขนาดเล็กเช่นนี้ แม้รูปทรงจะเล็ก แต่รัศมีการยิงยาวถึงยี่สิบ
กว่าเชิยะ* ทั้งยังมีความเร็วสูง หน้าไม้คันหนึ่งบรรจุลูกธนูได้สิบแปดดอก
สามารถยิงได้ครั้งละสองดอก หน้าไม้ชนิดนี้พบเห็นได้น้อยมาก แต่กลับใช้
งานได้ดียิ่งในการสู้รบบนถนนหรือตรอกซอย

คนผู้นั้นเล็งหน้าไม้มาที่เขาอย่างแม่นยำและยิงอีกครั้ง ชั่วเส่นยาแดง
ฝ่าแปกนั้นเขาไม่ได้คิดมากและไม่จำเป็นต้องคิด นี่คือศัตรูและไม่รู้ในบ้าน

* เชิยะ (เจือ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ใน
ความหมายว่า 'พูด'

ยังมีศัตรูอีกมากน้อยเท่าไร เขาปิดลูกธนูที่พุ่งเข้าไปใส่ชายชวาและขว้างดาบเล่มเฉียงในมือออกไปก่อนที่คนผู้นั้นจะทันยิงธนูสองดอกถัดไปออกมา

ดาบเงินที่แย่งมาจากคนข้าง ๆ พุ่งออกไป ดาบนั้นแทงทะลุคอและตรึงอีกฝ่ายไว้กับผนัง

หน้าไม้ในมือของศัตรูร่วงหล่นลงพื้น หลังจากนั้นเขาจึงได้เห็นโฉมหน้าของคนผู้นั้นอย่างชัดเจน

นั่นเป็นสตรีคนหนึ่งที่สวยงามราวสวรรค์ นางเป็นหญิงวัยกลางคนรูปร่างแบบบางงดงาม เสื้อผ้าของนางไม่เรียบร้อย ชุดกระโปรงถูกฉีกกระชากจนขาดขาดบนริมฝีปากเลอะเทอะเปรอะเปื้อน และบนพื้นมีทหารเสียชีวิตที่กางเกงถูกถอดออก สถานการณ์นี้แสดงชัดว่ามีคนคิดจะขโมยเงินจาง

นางยังมีชีวิตอยู่ นัยน์ตาสีดำเบิกกว้าง มือชวาคว้าจับดาบเล่มใหญ่ที่ปักอยู่บนคอ นางพยศยามสุดท้ายใจ แต่โลหิตจำนวนมากกลับพุ่งทะลักออกมาจากบาดแผล

ชายหนุ่มตะลึงงัน

ตั้งแต่ใช้ชีวิตอยู่ในสนามรบมา เขาย่อมเคยพบเจอสตรีมาบ้าง แต่น้อยครั้งที่เขาจะสังหารเด็กหรือสตรีอย่างผิดพลาด

ในสนามรบส่วนใหญ่จะมีแต่ชายฉกรรจ์ที่เปี่ยมด้วยพลังกำลัง น้อยครั้งที่จะมีสตรีที่อ่อนแอ สตรีส่วนใหญ่จะหลบซ่อนตัว ไม่มาวิ่งเล่นผ่านถนนและน้อยครั้งที่เขาจะเข้าไปในบ้านผู้อื่น เขาสังหารศัตรูเพื่อตัดหัวไปรับรางวัล ไม่ดูคร่ำครวญและบุตรสาวของผู้อื่น ไม่ปล้นชิงทรัพย์สินของใคร เขาไม่ได้เป็นทหารมาตั้งแต่นั้น ปีนั้นกองทัพบุกโจมตี มารดาเสียชีวิตเพื่อปกป้องเขา แต่สุดท้ายทุกอย่างก็สูญเปล่า เขายังคงกลายเป็นเชลยศึก

กลายเป็นทาส...

ฉับพลันนั้นมีคนคว้ากระบี่จากด้านข้างขึ้นมาจู่โจมเขา ผู้มากวัดแกว่งกระบี่จนเกิดประกายด้วยท่วงท่างดงามยิ่งและโจมตีมาที่ดวงตาเขา เขาไม่รู้จักละเพลงกระบี่อะไรทั้งนั้น แต่เขารู้ว่าจะเอาชีวิตรอดได้อย่างไร

ชายหนุ่มย่อตัววาดเท้าออกไป ครั้นอีกฝ่ายเสียสมดุลค่อยคว้าข้อมือและแย่งกระบี่มา ก่อนจะเหวี่ยงตัวอีกฝ่ายลงพื้นแล้วพลิกมือจ้วงแทงไปยังลำคอของผู้ที่จู่โจมเขา ทว่าแทงไปได้ครึ่งหนึ่ง เขาก็เห็นโฉมหน้าของคนผู้นั้นอย่างชัดเจน

นั่นเป็นเด็กที่ตัวไม่เล็กไม่โต ดูแล้วน่าจะอายุประมาณสิบเอ็ดสิบสองขวบ กระบี่ในมือเปี่ยมไปและกระแทกพื้นดังแกร็งขณะปักลงบนพื้นหินข้างลำคอของเด็กคนนั้น

เวลาเดียวกันนั่นเอง สตรีที่ถูกเขาตรึงอยู่บนผนังส่งเสียงคำรามเกรี้ยวกราด เขาเห็นจากหางตาว่าเพื่อบุตรแล้ว ทั้งที่รู้ว่าทำอย่างนั้นจะเสียเลือดมากยิ่งขึ้น แต่นางยังคงถอนดาบที่ปักอยู่บนคอด้วยมือเปล่าแล้วขว้างมาที่เขา

ในความเลือนราง เขาเหมือนมองเห็นมารดาของตนเมื่อหลายปีก่อน เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วในช่วงพริบตา เลือดสด ๆ ฟุ้งทะลักออกมาจากคอนางเหมือนสาดหมึก ทำให้ศีรษะและใบหน้าเขาเต็มไปด้วยโลหิตแดงฉาน

ภาพนี้ช่างคุ้นเคยนัก ทำเอาเขามึนหัวหายใจไม่ออก กว่าจะได้สติก็พบว่าตัวเองลุกขึ้นและใช้กระบี่ปิดดาบออกแล้วหยุดยั้งนางไว้ ทั้งยังกดบาดแผลบนคอนางไว้ด้วย เขาพยายามจะห้ามเลือดให้ แต่บาดแผลของนาง

ใหญ่เกินไป เสียเลือดมากเกินไป

"ท่านแม่..." เด็กที่ถูกเขาเหยียดลงกับพื้นลุกขึ้นพลางร้องตะโกนเสียงหลงด้วยน้ำเสียงโหยหวน "ปล่อยแม่ข้านะ!"

เด็กน้อยไม่สนใจกระบี่ในมือเขา แต่ใช้เรียวแรงทั้งหมดพุ่งชนเข้ามา ทว่านั่นไร้ประโยชน์ เขาตัวสูงใหญ่มาก ส่วนเด็กชายคนนี้มีผมบางเกินไป เหมือนเขาในตอนนั้น แรงกระแทกเล็กน้อยเพียงแค่ส่งผลให้เลือดของนางไหลทะลักผ่านมือเขาออกมามากยิ่งขึ้น

เด็กชายยื่นมือออกมาหมายจะดึงมือเขาที่บีบคอมารดาอยู่ออก

เขายกกระบี่ขึ้นชูเด็กน้อยให้ลอยไป แต่หญิงสาวกลับใช้เรียวแรงเหวี่ยงสุดท้ายยกมือขึ้นจับข้อมือเขาไว้แน่น

มีนางทั้งขาวและเข้มนเฉียบเหมือนท่อน้ำแข็งได้ขายคาในฤดูหนาว ชายหนุ่มเหลือบตาขึ้นมองนาง เห็นนัยน์ตาดำกลับมีน้ำตาเอ่อคลอเยิ้มแวว สิ้นหวังแว้วอน นางใช้ริมฝีปากที่ไร้สีเลือดเปล่งเสียงสั้นครี้ออกมาอย่างอ่อนแรงว่า

"ยะ...อย่า...ฆ่าลูกข้า..."

นางกำลังจะตาย เขารู้ ดาบของเขาแทงทะลุลำคอนาง เขารู้สึกได้ว่าชีวิตของนางกำลังหลุดลอยไปจากร่างกาย เขามีอาจหยุดยั้ง มีอาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้

ชายหนุ่มคลายมือออก ก่อนจะเห็นแววโล่งใจในดวงตานาง

เด็กชายในชุดขาวหันไม่พยายามโจมตีเขาอีก แต่หันไปกอดหญิงที่ทรุดเขวลงและคุกเข่าร่ำไห้อยู่บนพื้น "ท่านแม่...ท่านแม่..."

โลหิตไหลเป็นทางเหมือนสายน้ำ ผ่านลำคอนาง ผ่านมือและเท้าของ

เด็กชาย ทำให้เสื้อผ้าของทั้งสองเปียกชุ่มมาก่อนจะกลายเป็นแอ่งโลติตขนาดย่อมบนพื้น

เด็กชายพยายามจะห้ามเลือดให้มารดา แต่ย่อมไม่มีทางสำเร็จได้นางกำลังจะตายแล้ว เขารู้ เด็กคนนั้นก็รู้เช่นกัน นางยกมือเปื้อนเลือดขึ้นพยายามจะลูบไล้ใบหน้าของเด็กชาย แต่เพียงจะแตะสัมผัสก็ร่วงหล่นอย่างหมดแรง

นางกลืนลมหายใจสุดท้ายลงไปแล้วสิ้นชีพลง

เด็กชายน้ำตาไหลพรากเต็มหน้าขณะกอดมารดาไว้นแน่น ร้องไห้อย่างเจ็บปวดทุกข์ตรม ลืมไปสนิทว่ายังมีชายหนุ่มอีกคนอยู่ตรงนี้ เห็นได้ชัดว่าไม่สนใจแล้วว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

นี่คือสงคราม

ในสนามรบหากเจ้าไม่ฆ่าผู้อื่น ผู้อื่นย่อมฆ่าเจ้า

เขาไม่ได้ผิด...

มีนางถือหน้าไม้กลอยอยู่ นางยิงธนูใส่เขา เขาจำต้องฆ่านางอย่างไม่มีทางเลือก

ชายหนุ่มมองเด็กชายที่เศร้าโศกเสียใจสุดประมาณกับหญิงที่สิ้นลมไปแล้ว เขารู้สึกหายใจไม่ออก รวากับมองเห็นตัวเองและมารดาที่สิ้นชีพอยู่ ในอ้อมกอดเขาเมื่อหลายปีก่อน

แปะ...

เด็กคนนั้นกำลังร้องไห้คร่ำครวญ เสียงประหลาดอย่างหนึ่งดังขึ้น

แปะ...

เสียงนั้นค่อย ๆ ดังขึ้น เขาอดก้มลงมองไม่ได้ เห็นเพียงมือเขายังมี

โลหิตของสตรีผู้นั้นอยู่ ของเหลวอุ่นร้อนจับตัวรวมกันที่ปลายนิ้วและหยดลง
แปะ...

เสียงของเหลวหยดดังก้องอยู่ในหู ไม่รู้ไฉนจึงเหมือนลูกธนูคมกริบที่
แทงทะลุหัวใจเขา

โลหิตแดงฉานค่อย ๆ ไหลบ่าเข้าท่วมทันเขาเหมือนน้ำในทะเลสาบที่
เอ่อสูงขึ้นได้พระจันทร์เต็มดวง

เขาไม่อาจใช้ความคิดและไม่อยากใช้ความคิด การเป็นทหารไม่จำเป็นต้องใช้ความคิด เขาโยนความรู้สึกทั้งหมดและอดีตที่ทำท่าจะคืบคลาน
เข้ามาออกไปจากสมอง ผลักมันออกและลบมันทิ้งไป

เขาปล่อยให้ความรู้สึกตัวเองดำเนินเขา ทำให้ตัวเองไร้ซึ่งความรู้สึก
จากนั้นก็หมุ่นตัวเดินออกจากบ้านหลังนั้นไป

แสงแดดนอกบ้านเจิดจ้าสลับตาพาให้ภาพตรงหน้าขาวโพลน เขาก้าว
ก้าวขยำเข้าไปบนพื้นหิน ตัดผ่านตรอกซอกซอย ฝุ่นทรายที่ปลิวมาพัดผ่าน
ใบหน้าเย็นชาเบียดข่มของเขา ทำให้คราบเลือดเย็นลงและแห้งแข็ง เขาจาก
มาไกลมากแล้วและมองหาบ่อน้ำอีกครั้ง ล้างคราบเลือดบนใบหน้าและ
ร่างกายออกไปอย่างด้านชาอีกครั้ง แต่เสียงร้องไห้ของเด็กชายกลับตามติด
เหมือนเงาตามตัว

นี่คือสงคราม

เขาก้าวเท้าไปอีกก้าว มุ่งไปข้างหน้าที่ละก้าว นี่มิใช่ความผิดของเขา
และเด็กชายคนนั้นก็มิใช่ภาระของเขาด้วย

เขาต้องตามกองทัพไป ต้องไปสมทบกับกองทัพเหล่านั้น พวกเขา
ยังมีศึกต้องทำ ยังมีเมืองต่อไปที่ต้องโจมตี

การตายของสตรีผู้นั้นถือเป็นความโชคร้าย ชะตากรรมของเด็กชาย รันทดยิ่ง แต่นี่แหละสงคราม นี่แหละคือชีวิต เขาตระหนักดีกว่าใคร ต่อให้ เด็กคนนั้นถูกทหารนายต่อมากบุกเข้าไปสังหารหรือถูกจับเป็นเชลย ถูกเขียนดี ถูกทารุณกรรม ถูกพาไปยังเมืองถัดไป หรือถูกผลักไปยังแนวหน้าเป็นทหาร ป้องกันยามที่กองทัพบุกจู่โจม จากนั้นก็เป็นแพะอีกตัวที่ตายเป็นแถวแรก ยามเปิดศึกสงคราม...

ไม่ว่าเด็กนั้นจะเผชิญกับเคราะห์ร้ายอย่างไรก็ไม่เกี่ยวข้องกับเขา เขาก้าวไปข้างหน้าและก้าวไปข้างหน้าอีก กองทหารเล็กๆ เดินสวน ผ่านไป นั้นไม่เกี่ยวกับเขา มีไช้เรื่องของเขา...

พวกเขาเลี้ยวเข้าไปในตรอกแห่งนั้น ชายหนุ่มพลันชะงักฝีเท้าทันที เขาไม่จำเป็นต้องสนใจว่าเด็กนั้นจะเป็นหรือตาย ไม่มีทางที่สถานะ ของเขาจะดูแลอีกฝ่ายได้ เขาไม่มีปัญญาจะช่วยเหลือเด็กนั้นแต่อย่างใด

ชายหนุ่มก็ดาบในมือแน่นและก้าวเท้าไปข้างหน้าอีกครั้งโดยไม่ เหลียวหลัง

มารดาในอ้อมกอดสิ้นลมแล้ว

ไม่...

แต่โลหิตอุ่นร้อนของมารดาเปียกชุ่มมือเขา เปียกชุ่มเสื้อเขา

เขาไม่เชื่อ ไม่อยากจะเชื่อ

วินาทีก่อนท่านแม่ยังมีชีวิตอยู่ ยังยืนยันรานให้เขาไปซ่อนตัว

นี่คือสงคราม มิใช่การละเล่น มิใช่ทฤษฎีการรบในตำรา หากเข้าศึก บุกเข้ามาในเมือง ท่ามกลางความโกลาหลของสงคราม พวกเขาทำได้

ทุกอย่าง

เขารู้ว่าสถานการณ์เลวร้ายแค่ไหน เขาได้ยินเสียงกลองตีรัวเร็ว
ได้ยินเสียงโลหะจากหอกทวนกระทบกัน ได้ยินเสียงเขนฆ่าสังหาร

ท่านแม่ขังเขาไว้ในตู้น้ำไม่ให้เขาออกมา ทว่าเพียงครู่เดียวก็มีคนบุกเข้ามา
คนเหล่านั้นพยายามจะล้วงเกินท่านแม่ เขาจึงผลักประตูออกมาท่ามกลาง
ความขุมน

เขาเห็นคนพังประตูเข้ามาจึงคิดว่ากระบี่พุ่งเข้าไป แต่เขาเข้าไป
เข้าไป...

เด็กชายกอดท่านแม่ไว้แน่น เปล่งเสียงโหยให้แทบขาดใจ แต่ไม่ว่าจะ
เขย่าตัวท่านแม่เท่าไร ท่านแม่ก็ไม่ตอบเขาสักคำ เป็นความผิดเขา เป็น
เพราะเขา...

ข้าศึกที่บุกเข้ามาในบ้านไม่รู้วิ่งหายไปไหนแล้ว เขาเองก็ไม่สนใจอีก น้ำตา
เหือดแห้งไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ทว่าหัวใจยังคงปวดร้าวเหมือนถูกแผดเผา

เขากอดท่านแม่ไว้แน่น รู้สึกเพียงความเจ็บปวด

หากมีไข้เพราะเขาละโมภในความสาแก่ใจชั่วคราวช่วยยาม ล้วงเกิน
ท่านต้องเข้า ท่านพ่อยอมไม่จำเป็นต้องพาเขากับท่านแม่ออกจากจงหยวน*
ไม่ไว้ใจเจ้านายผิดคน ไม่ต้องจบชีวิตด้วยการถูกลูกไฟคลอกตาย หากมีไข้
เพราะเขา ท่านพ่อท่านแม่คงยังมีชีวิตอยู่

บัดนี้ท่านพ่อตายแล้ว ท่านแม่จากไปแล้ว หัวใจไม่เต้นอีกแล้ว
ลมหายใจหยุดลงแล้ว

* จงหยวน หรือจิ้นวัน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำ
หวงเหอ

บนโลกใบนี้เขาไม่เลียดญาติพี่น้องที่ไหนอีก เขาอยู่ไกลจากบ้านเกิดมากเหลือเกิน ไม่มีพ่อที่เอ็นดูเขา ไม่มีแม่ที่รักเขาแล้ว ที่นั่นก็มีบ้านของเขาอีก ไม่มีพ่อแม่แล้วเขาจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม ยังจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม โลกใบนี้ไม่มีใครหรืออะไรที่เขาใส่ใจอีกแล้ว มีสูปาดคอยตามพ่อแม่ไปดีกว่า

"เจ้าคิดจะถอดศพบไปอีกนานเท่าไร"

น้ำเสียงเย็นชาพลันดังขึ้น เด็กชายเงยหน้าทันที จึงได้เห็นสัตว์ประหลาดที่ปล่อยผมยาวยุ่งสยายเหมือนหมาป่าตัวหนึ่ง

ชุดเกราะหนัง เสื้อผ้า และรองเท้าหุ้มข้อที่สัตว์ประหลาดสวมใส่อาบย้อมด้วยโลหิต มีเพียงมือกับใบหน้าที่สะอาด คนผู้นั้นล้างหน้าแล้ว แต่ก็ยังคงเป็นหมาป่า มือกับใบหน้าที่ผ่านการชำระล้างรังแต่จะทำให้ชุดเกราะหนังและเสื้อผ้ารองเท้าที่ย้อมโลหิตดูน่าสยดสยองมากยิ่งขึ้น

"หญิงผู้นั้นตายไปแล้ว เจ้าถอดอีกนานแค่ไหนนางก็ไม่ฟื้นคืนชีพ" น้ำเสียงเยียบเย็นโพล่งออกมาจากริมฝีปากเหมือนไม้ ทำให้ดวงตาสีดำของเด็กชายที่เดิมทีนิ่งสนิทหลุดแววโกรธแค้น

เสียงฝีเท้าดังมาจากที่ที่ไม่ไกลออกไป คนผู้นั้นก้าวยาว ๆ มาข้างหน้า และคว่ำแขนผอมแห้งของเด็กชายลากไปข้างนอก

"ไม่! เจ้าจะทำอะไร ปล่อยข้านะ..." เด็กชายดิ้นรนสุดชีวิตพลางยื่นมือออกไปทุบตีอีกฝ่ายอย่างโกรธแค้น พยายามจะสลัดตัวออกและตะโกนว่า "ข้าจะอยู่กับท่านแม่...ท่านแม่..."

ชายหนุ่มดึงเด็กชายมาตรงหน้าและก้มหน้าบอเสียงเย็น "นางตายไปแล้ว เจ้าอยู่กับนางจะทำอะไรได้ รอคอยความตายนี้รี"

เด็กชายจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างไม่อยากเชื่อ แม้สัตว์ประหลาดตัวนี้จะ

ล้างหน้าจนสะอาดแล้ว แต่เขายังจำอีกฝ่ายได้ สัตว์ประหลาดตัวนี้แหละที่ ขว้างดาบออกมาฆ่าท่านแม่ สุดท้ายยังมีหน้ามาเยาะหยันเขาอีก?

ความเกลียดชังพุ่งขึ้นมาจากช่องท้องและโพรงอก อีกฝ่ายยังพูดไม่ทันจบ เด็กชายก็คว้ากระบี่บนพื้นขึ้นแทงออกไป

ชายหนุ่มเอียงเกราะแขนเข้าหาใบมีดโดยไม่เหลือบมองด้วยซ้ำ ออกแรงเคาะหนึ่งทีก็ทำให้กระบี่ยาวหลุดจากมือเด็กชาย จากนั้นก็คว้า แขนซ้ายอีกฝ่ายแล้วลากเดินไปข้างนอกต่อ

"ปล่อยข้า เจ้าปล่อยข้านะ!"

เด็กชายร้องคำรามอย่างเคื่องแค้น แต่ชายหนุ่มยังคงลากเขาก้าว ออกจากประตูใหญ่

ด้านหน้ามีกองทหารเล็กๆ เดินผ่านมา นายกองสิบซึ่งเป็นผู้ นำปรายตามองสัตว์ประหลาดเว็บหนึ่งและพยักหน้าเป็นเชิงทำความเคารพ

ชายหนุ่มไม่ใส่ใจ แต่ลากเด็กชายเดินต่อไปข้างหน้า เด็กชายดิ้นรน สุดชีวิต ทั้งยังจิกปลายรองเท้าหุ้มข้อลงกับดินพลาจร่องตะโกน "ไอ้ป่าเถื่อน สารเลว! ปล่อยข้า! เจ้าจะพาข้าไปไหน..."

สัตว์ประหลาดไม่สนใจเสียงร้องโวยวายของเด็กชาย ยังคงลากเขา เดินไปบนถนน เด็กชายอ้าปากกัดแขนอีกฝ่าย ท่ามกลางความซุลมุนทำให้ กัดถูกเกราะแขน ภายได้เกราะแขนที่ทำจากหนังวัวยังมีบางสิ่งที่แข็งมาก พอเขากัดลงไปก็ถูกแรงสะท้อนทำเอาเจ็บฟันจนต้องปล่อยและปิดปากน้ำตา นองหน้า

การกระทำนี้ทำเอาทหารบนถนนพากันหัวเราะฮาๆ เด็กชายหันไป แยกเขี้ยวใส่คนพวกนั้นและร้องด่า "หัวเราะบ้าอะไรกัน พวกสารเลวที่ฆ่าคน

วางเพลิง! พวกเจ้าจะต้องไม่ตายดี..."

ทหารม้าหลายนายที่ควมม้าผ่านไปอย่างหัวหาญได้ยืนก็หันกลับมาสัตว์ประหลาดตัวนั้นหันขวับกลับมาสะบัดฝ่ามือใส่หน้าเขาทันใด ทำลายคำพูดที่เหลือของเขาไปสิ้น

เด็กชายถูกตบหน้าจนฟุบลงบนพื้น เลือดร้อน ๆ ไหลออกมาจากจมูก ชายหนุ่มย่อตัวลงตรงหน้าเจ้าเด็กปากเสีย ขย่มเสื่ออีกฝ่ายและพูดว่า "นับแต่วันนี้ไป เจ้าคือทาสของข้า ข้าสั่งให้เจ้าทำอะไรเจ้าก็ต้องทำ ข้าให้เจ้าพูดเจ้าถึงจะพูดได้ ข้าให้เจ้าอ้าปากเจ้าถึงจะอ้าปากได้..."

"ฝันไปเถอะ!" เด็กชายถ่มน้ำลายใส่อีกฝ่าย พูดอย่างโกรธเกรี้ยว "ไอคนป่าเถื่อน แน่จริงเจ้าฆ่าข้าเลยสิ ให้ข้ารับใช้เจ้า ข้ายอมตายตอนนี้ยังดีชะกว่า!"

ชายหนุ่มไม่ได้หลบน้ำลายนั้น แค่ว่าตากระตูกและแสยะปากเผยรอยยิ้มเย็บเย็นไร้ความปรานีออกมา เขาปล่อยมือจากขูดงามที่ตัดเย็บจากผ้าไหมของเด็กชาย เปลี่ยนมากดศีรษะของอีกฝ่ายแทน ทำให้ดวงหน้าเลื่องดงามจมลงไปในดินทราย

เด็กชายตื่นนอนสุดแรงพยายามจะยันตัวขึ้น แต่กลับสู้แรงอีกฝ่ายไม่ได้ เนื่องจากหายใจไม่ออก สองมือของเด็กชายจึงไม่ยันพื้นอีก แต่เปลี่ยนมาคว้ามืออีกฝ่ายไว้ ดีและจู่โจมไม่หยุด

ทหารด้านข้างเห็นท่าทางของเด็กชายแล้วหัวเราะลั่นออกมาอีกครั้ง ชายหนุ่มปล่อยมือ เด็กชายลุกขึ้นหอบหายใจทันที ดวงหน้าเล็กที่เป็นเลือดของหญิงผู้นั้นและเป็นทรายบนพื้นทำให้ใบหน้าเขาเป็นลายพร้อย ชายหนุ่มคว้าเจ้าเด็กนั้นมาตรงหน้าอีกครั้ง หัวเราะหยันพลางว่า

"เจ้าอยากตายมิใช่หรือ อยากตายแล้วจะดีนรันท่าไมกัน"

"อูย..."

คราวนี้ชายหนุ่มเอียงหัวหลบน้ำลายและกตัญญูของเด็กบ้านนั้นลงกับพื้นอีกครั้ง ก่อนจะยื่นหน้าไปพูดข้างหูว่า "การตายง่ายดายนัก อยากตายทุกที ล้วนมีกำแพงรอให้เจ้าไปพุ่งชน มีหน้าผาให้เจ้าไปกระโดด มีเชือกให้เจ้าไปผูกคอตาย แต่เจ้าไม่ยอมแก้แค้นให้แม่ของเจ้ารี มีชีวิตอยู่ยอมหาโอกาสฆ่าข้าได้ แต่หากตายไป เจ้าจะทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น"

เด็กชายวิ่งไปและหยุดดีนรณ

ทางตาชายหนุ่มเหลือบเห็นม้าหลายตัวที่ขี่ผ่านไปเมื่อครู่เลี้ยวลับไปแล้วจึงปล่อยมือจากเด็กชายแล้วลุกขึ้นยืน ครั้นเด็กชายลุกขึ้นอีกครั้ง เขาก็ใช้สองมือเท้าเอาหินแยกขาทั้งสองข้างก็มมองเด็กบ้านนั้นอย่างเย็นชาพลางเสนอด้วยรอยยิ้มเย็นว่า "หากเจ้าอยากแก้แค้นก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป มีชีวิตอยู่ต่อไปเป็นทาสของข้า ช่วยข้ารินสุรา เลี้ยงม้า ขัดหลัง ทำอาหาร หากเจ้าทำได้ดี ข้าจะให้ดาบเจ้าเล่มหนึ่ง ดูว่าเจ้าจะฆ่าตัวเองหรือว่าจะร้ายกาจพอ ถึงเวลานั้นเจ้าอยากล้มข้าแล้วสังหารข้าย่อมได้..."

ทหารชั้นผู้น้อยนายอื่นได้ยินแล้วหัวเราะฮาๆ ออกมาอีกระลอก

"ท่านสร้างความลำบากใจให้เขาเกินไปแล้ว เด็กนี้ไม่ต่างจากหนูตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง จะสู้รบตบมือกับท่านที่ได้รับฉายาว่าอาหลางเถิงได้อย่างไรบอกให้เขาไปเดิดพระจันทร์บนฟ้ายังจะง่ายชะกว่า ฮ่าๆๆ..."

นายนี้ตาดำสนิทไม่เห็นกันบึ้งของเด็กชายเต็มไปด้วยความแค้นดวงหน้าเล็กแดงช้ำน ทว่าแม้จะหอบหายใจ เด็กชายกลับไม่พยายามจู่โจมชายหนุ่มอีก

ดูแดน สงครามรัก

เล่ม 1

ในช่วงสงครามว่าดินแดนเช่นนี้
จัวข้าเขี่ยไม้เคยคิดว่าความสามารถของนาง
จะทำให้ชีวิตครอบครัวที่อยู่อย่างสุขสบายต้องลำบาก
และเป็นต้นเหตุที่ทำให้บุพการีเสียชีวิตลง

ท่านพ่ออุดูไฟเผาตัวเองเพราะต้องการปกป้องนาง
นางไม่อาจเอาผิดกับใครได้
แต่ท่านแม่ที่ดูเงาใจคนโหดเหี้ยมผู้ขโมยสิบบารต่อน้ำต่อตานาง
แดนนี้คืออาจไม่เอาคืน!

แม่จะถูกคนผู้หนึ่งเก็บมาเป็นคนรับใช้รับกาย
อยู่ในตำแหน่งนางเพราะคิดว่านางคือเด็กชายคนนั้น
แม่ทุกวันนี้จะต้องมาประณิบติดศัตรู
แม่บ้างดรารจะต้องก้าวเข้าสู้สนามรบ
นางก็ได้แต่กอดพินออดทนรอเวลา

โอกาสที่นางจะได้ใช้เงินหาตายมีมากมายนัก
แม่มีชี้อ้วยมือนางก็น้ำมือผู้อื่น
นางจะต้องมีชีวิตอยู่เพื่อเห็นจุดจบของเจ้าสัตรีป่าผองโกลดตัวนี้ให้จบได้
แม่ไม่รู้ว่าเหตุใดเธอถึงต้องปกป้องนางครึ่งแล้วครึ่งนี้ว่า
อยากให้เห็นมีชีวิตอยู่ที่ๆ ที่นางคิดจะหาทุกวิถีทางเพื่อฆ่าเธอก็ตามที!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1845-3

9

786160 618453

คู่มือสงครามรัก 1+2

ราคาชุดละ: 429 บาท